

ΓΝΩΜΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ
ΚΑΙ ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΑ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ
ΛΟΓΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894 δημοσιεύσαντες περὶ τὰ 100 ὥραϊα ἀνέκδοτα Σημειώματα ἐκ τοῦ λαμπροῦ Λευκώματος τοῦ Λογίου φίλου Γάλλου κ. **Λέοντος Ὀλιβιέρου**, συμπληροῦμεν τὸ ὅλον ἐξαιρετικὸν δημοσίευμα ἐκεῖνο, κοσμοῦντες καὶ τὸν παρόντα Τόμον τοῦ 1895 δι' ἄλλων τινῶν ἐντελῶς ἀνεκδότων Γνωμῶν τῶν ἔκτοτε ἐν τῷ Λευκώματι εὐγενῶς γραψάντων.

«Ὁ ζητῶν εὕρισκει καὶ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ τῷ κρούονται ἀνοιγίσεται».

Διανυσίμω

Ἀνδρέας Ἀναγνωστάκης

*Ἄν ὁ κύριος τῆς παρούσης συλλογῆς ὅρος εἶναι νὰ γράψῃ τις ἰδίᾳ χειρὶ λέξεις τινὰς ἐν τῇ βίβλῳ ταύτῃ, βεβαίως τὰ γραφόμενα οὐδένα ἔχουσιν ἄλλον σκοπὸν ἢ νὰ δείξωσι τῆς γραφῆς τοῦ γράψαντος τὸν χαρακτῆρα καὶ οὐδὲν ἄλλο. Πρὸς τοῦτο δ' ἴσως ἀρκεῖ ἢ τοῦ ὀνόματος μόνου ὑπογραφή.

Ἐν Ἀθῆναις κατὰ μῆνα Μάιον 1893.

Γ. Α. Μακκῆς

Γεώργιος Α. Μακκῆς (Καθηγητῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου)

— Μὴ προβαίνετε πέραν τῶν σκοπῶν σας, μὴν εἴσθε πολὺ ἐκπεφρασμένης πολιτικῆς, προσποι-
θῆτε καὶ μὴν ἀποκαλύπτετέ τι, ἀείποτε δὲ νὰ φυ-
λάττετε μέσον τι συμφιλίωσης ἔστω καὶ μετὰ τῶν
ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν Σας.

— Ποῦ εἶδατε ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη ὑπῆρξεν ἡ
ἀρετὴ πολιτικοῦ ἀνδρός; Εἰς τὴν Πολιτικὴν διευ-
θύνονται ὑφ' ἑνὸς καὶ μόνου αἰσθήματος, τοῦ ἀτο-
μικοῦ συμφέροντος.

— Δὲν ἀπαιτεῖται συνεχῶς εἰμὴ εἰς γενναῖος, ἵνα
ἐπαναφέρῃ τὸ ἐκλείπον θάρρος.

— Ὁ Ἕλληνας εἶναι πρόθυμος ν' ἀσπασθῇ γνώ-
μην τινά, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ παραιτεῖται μετὰ τῆς
αὐτῆς εὐκολίας.

Ἀθῆναι τῆ 9ῃ Ἰουλίου 1893.

Πέτρος Α. Π. Μαυρομηγάλης

Πέτρος Α. Π. Μαυρομηγάλης

Δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν
ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλ-
πίδα, φέρειν δ' ὅ,τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως.

Θ. Παπαδημητρακόπουλος

Θ. Παπαδημητρακόπουλος

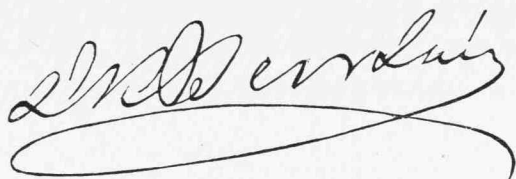
Ὡς καλὴ πᾶσα τῆς ψυχῆς ἐκείνης ἡ ὄψις, οὐ λί-
θων ἀγχαῖς κεκοσμημένη, ἀλλ' ἀπλότῃ καὶ ἀκα-
κία ἐκλάμπουσα.

Ἀρχιμ. Κ. Οἰκονομίδης

Προκόπιος Οἰκονομίδης (Καθηγητὴς τοῦ Ἑθν. Πανεπιστημίου)

Διατί νὰ ὀνομάζωμεν τὸν βίον τοῦτον μάταιον καὶ τὰ κατ' αὐτὸν τοιαῦτα; Διότι τὰ πάντα παρέρχονται· ἀλλ' ἐὰν ζῶμεν καὶ διάγωμεν ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγαθότητι, οὐδὲν παρέρχεται. Τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ἀγαθὸν εἰσιν αἰώνια, καὶ οὐδὲν τὸ παρερχόμενον, ὅταν ἀληθὲς ἢ καὶ ἀγαθόν. Οὐδὲν δ' οὕτως ἔχον μάταιον. Οὔτε ὁ βίος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν μάταιος, διότι εἶναι ἀγαθόν, ὡς δῶρον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον· οὔτε τὰ κατ' αὐτόν, ὡς ἀγαθὰ ὄντα.

(Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Νοέμβριος 1893).

Σαπφὼ Λεσβιάς

Τὸ ἐκ τῶν προτέρων συναίσθημα τῆς τύψεως καὶ τῆς πικρᾶς ἀλλὰ ματαίας μετανοίας ἦν θὰ αἰσθανθῶμεν εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου ἀνθρώπου ὃν ἠδικήσαμεν εἶναι ἀποσοβητήριον πάσης κακίας καὶ πάσης πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀνευγενοῦς διαθέσεως. Τὸ ἐνθύμημα τοῦτο καταβρίπτει τὴν ψυχικὴν τρικυμίαν τοῦ πάθους καὶ γλυκὺ ρεῦμα ἀγάπης πληροῖ τὴν ψυχὴν ἢν καθιστᾷ εὐδαίμονα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Μαρτίου 1894.

Σεβαστή Ν. Καλλιπέρι

Ἡ ψυχὴ τοῦ πλησίον δυσδιάδουτον δάσος.

Γεώργιος Ν. Καλλιπέρις

Ἐπιστήμη ἴσον ἀλήθεια καὶ ἀλήθεια ἴσον φῶς.
9 Μαρτίου 1894.

Αἰγινήτις

Δημήτριος Αἰγινήτης (Διευθυντής τοῦ Ἀστεροσκοπείου)

Τὸ σύμπαν εἶναι ἄπειρον κράτος λόγου. Ἡ ἁρμονία εἶναι ἡ ἔκφρασις τοῦ αἰωνίου λόγου τοῦ ἐνεργοῦντος ἐν μορφαῖς πεπερασμέναις.

Π. Καρολίδης

Π. Καρολίδης (Καθηγητής τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου)

Ὡς νὰ μὴν τοῦ ἐφθάναν τόσα δεινὰ ποῦ ἐπενόησεν ἡ μορφή τοῦ ἀνθρώπου διὰ νὰ βασανίζεται, ἱματισμόν, θεσμόν γάμου, οἰκογενείας, κοινωνικὰς σχέσεις, ἐπισκέψεις, συλλυπητήρια, χειραψίας, κυβερνήσεις, βουλὰς, βαθμοὺς συγγενείας, οἰκοδομὰς, περιουσίας, καὶ τόσα ἄλλα, ἐφεῦρε καὶ τὰ Λευκώματα!

Βλαβρίσις

Βλάσιος Γαβριηλίδης

Ὁ Ἔρωσ ἐπλασε τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἡ καλλονὴ των ἐδημιούργησε τοὺς Θεοὺς του.

Χρῆστος Ἡλιόπουλος

Χρῆστος Ἡλιόπουλος

Ἐξ ἀγνῆς καὶ δικαίας καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς, ὡς λέγει ὁ Δημοσθένης, διαβεβαιῶ τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ὅτι ὑπάρχει παρ' ἡμῖν «φιλολογικὴ» δῆθεν σπεῖρα, ἐκ προνοίας προδοτικῆ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἥτις καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος ἂν ἰδύνατο νὰ καταστρέψῃ, ἤθελεν εὐφρανθῆ οὐράνιον ὄσον! Εἰς τὴν σπεῖραν ταύτην ἐν πληρεστάτῃ γνώσει καὶ ἀποδοχῇ τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ ἀνίκουσι ψυχῇ τε καὶ σώματι οἱ τυφλῖνοι, ἥτοι οἱ χυδαιότατοι ὑπέρμαχοι τῆς χυδαίας γλώσσης, οἱ σχισματικοὶ οὔτοι τῶν γραμμάτων Βούλγαροι, οἱ ἔχοντες ἐξαρχὸν τὸν Ἰωάννην Ψυχάρην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Μαΐου 1894.

Σταμάτιος Δ. Βάλτζης

«Μὴ ζῶν μετ' ἀμουσίης».

Εἰς τὸν ἐρωτήσαντά με ποτέ, μετὰ τὸν διορισμόν μου, ὡς δικαστοῦ, ἐὰν θὰ παύσω θεραπείων τὰς Μούσας, ὑπέμνησα τὸ ἀνωτέρω τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ παράγγελμα: (Μὴ ζῶν μετ' ἀμουσίης): διότι ἐνόμισα ὅτι ἐν τούτῳ συνοψίζεται τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἐν τῷ «Ἄγαπᾶτε ἀλλήλους», τὸ τοῦ Ἰησοῦ. Οὐδ' ἀντίκειται τοῦτο πρὸς τὸ ἕτερον ῥητόν: «Ἐκαστος ἐν ᾧ ἐτάχθη ἐκεῖ καὶ μενέτω» διότι δύναται καὶ πρέπει νὰ ἦ τις εἰδικὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, ὃ ἐξελέξατο, χωρὶς ἔνεκα τούτου ν' ἀναγκάζεται νὰ ζῆ ἐν ἀμουσίᾳ, ἥτις σημαίνει ἀποφυγὴν πάσης νοεραῆς ἐνασχολήσεως, ἀναισθησίαν πρὸς τὰς ὀραίας τέχνας, ἀπαιδευσίαν καί, σχεδὸν εἰπεῖν, ἀποκτίνωσιν.

Ἀθῆναι 28 Ἰουλίου 1894.

Τιμολέον Ἀμπελάς

Εἰ τοῖς Ἀθήνησιν ἦσαν ὠνητοὶ λόγοι,
 παῦροι Λέον σ' Ἐλαίε γράμμασιν τινες
 προσεῖπον ἂν ἐν τῷδε τῷ λευκώματι·
 νῦν δ' ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος,
 ὡς που σοφῶς εἶρηκε σοφὸς Εὐριπίδης,
 λαβεῖν ἀμισθί, πᾶς τις ἴδεται λέγων
 τὰ τ' ὄντα καὶ μή· ζηνίαν γὰρ οὐκ ἔχει.

Ἀθήνησιν, 20 Σεπτεμβρίου 1894.

Δημήτριος Βερναρδάκης

Δημήτριος Βερναρδάκης

Μόλις ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰς ἐπτὰ ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος καὶ ἀμέσως ὁ Διάβολος ἔπλασε τὰ ἐπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα. Ὁ Θεὸς ἀνεπαύθη τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, ὁ δὲ Διάβολος κατέστησε τὴν κυριακὴν ἡμέραν τῆς ὀκνηρίας, καθ' ἣν ἐπενόησε καὶ τὰ Λευκώματα ἦτοι σταυρώματα, διότι τί νέον, ἢ τί εὐφυὲς νὰ εἶπῃ τις, ὅτε τὰ πάντα ἐλέχθησαν;

Ἀθήνησι, τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1894.

Εἰς Κ. Ἀσώπιον

Εἰρηναῖος Κ. Ἀσώπιος

Εἰς τὸ βαρὺ σου, περιττὸν καὶ ἄχαρι φορτίον
 κ' ἐγὼ προσθέτω, κάτι τι, ταλαίπωρον βιβλίον.

Ὀκτώβριος τοῦ 1894.

Ἀριστομένης Προβελέγγιος

Ἀριστομένης Προβελέγγιος

Θέλε ὅ,τι ἠμπορεῖς διὰ τὴν κάμνης ὅ,τι θέλεις.
 Νοέμβριος 1894.

Βερνίμ

Γεώργιος Δροσίνης

Προαίσθησις, ἀπόλαυσις καὶ νοσταλγία τοῦ Ἔρω-
 τος—ἰδοῦ ὅλη μας ἡ ζωή.

Παῖος Νιρβάνης

Παῖος Νιρβάνης

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Ἔρ. α

Σὴ δάκρυ τοῦ στο λούλουδο σταλάζει ἡ δροσιὰ
 ἔτσι κι' ἄστρο, λαμπρὸ διαμάντι μίαν αὐγὴ
 ἀπ' τὴ χρυσὴ τοῦ οὐρανοῦ γαλάζια φορεσιὰ
 ξεκόλλησε καὶ κύλισε στὴ γῆ.

Καὶ τώρα τὸ διαμάντι τοῦ ὁ οὐρανὸς γυρεῦει
 καὶ τάζει τὸν Παράδεισο ὅποιος τὸ βρῆ αὐτὸ
 ποῖς τάχα τὸ πιστεύει,
 πῶς τὸ διαμάντι τὸ κρατῶ ἐγὼ τὸ ζηλευτό;

Ὁ οὐρανὸς τὸ ἔμαθε κι' ἀπάνω μου κυλᾷ
 γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ κλείδωσα βαθειὰ στὴν ἀγκαλιά μου,
 μ' αὐτὸς με ζώνει με φωτιὰς καὶ τότε; . . . ἡ καρδιά μου
 ἀνέβηκε ἀπ' αὐτόνε πὸ ψηλά! . . .

M...